רדין

מה נשמע

תוכניות אלה, מת"ד שידורי השבוע הבא, ראויות לתשומת־לב מיוחדת:

● **דאר צבאי 1005** (יום ד'; 9.15; גלי צה"ל) — התוכנית, ששידורה הקודם כמעט שלא נשמע משום הפרעות טכניות, תשודר בערב־החג שידור־חוזר, תכלול בין השאר, לפי בקשתו של אחד המאזינים, ביוגראפיה קולנית של שביתת־התחבורה.

● **כשרונות צעירים** (יום ה'; 4.45; קול ישראל) — הקלט ת של הקונצרט החגיגי, בו הופיעו הזמרים שזכו בפרס מריאן אנדרסן: סוהה ספירטוס־פורת, שמעיה אשכנזי, אהרן כהן (זמר האיש שבקיר) ונתניה דברת.

● **קונצרט תזמורת גדנ"ע** (יום ה'; 5.10; קול ישראל) — החלק המעניין בקונצרט, שעליו מנצח ארתור גלברון, יהיה ביצ ע פטר והואב של פרוקופייב, כשהקריין הוא הפעם מבין אלה שלהם נ עדה ה־יצירה — ילד צעיר בשם גבריאל ברלין.

● **בין הדגלים** (יום ה'; 8; גלי צה"ל וקול ישראל) — במסגרת הסידרה על חי־לות צה"ל יסקור הפעם העורך דוד ריבלין את האחזויות הנח"ל בדרום הרחוק.

● **כצוותא** (יום ה'; 9.15; גלי צ־ה"ל) — תוכנית בידור מיוחדת למוצאי החג, הערוכה כעין מסיבת־דעים וכוללת, מלבד מוסיקה לריקודים, גם הופעות הומור של להקות צבאיות, ובראש ובראשונה מערכונים של להקת הנח"ל.

● **גלים גבוהים** (שבת; 11.30; קול ישראל) — בעוד התוכנית שלושה בסידרה אחת הפליגה לחופש, ישודר מבחר קטעים מ צלחים במי חד מכל התוכניות הקודמות, ש־יזכיר למאזינים מה קשה האבידה שאבדה להם עם נסיעתו של שלום רוזנפלד לארצות־הברית.

● **בימות ובדים** (שבת; 1; קול ישראל) — המיסקר השבועי של התיאטרון והקולנוע מתחדש בהשמעת קטעים מהקרמדיה החדשה של הבימה, איי לייק מייק, וקטעים באידיש מהצגתו של יוסף בולוף, אורח בעיר. עם זאת ייאלצו המאזינים לשמוע ש ב גם קטעים מהצגת הרביו הכושלת של התיאטרון הקאמרי, ת"ק על ת"ק.

● **מחולות ונסך מים** (יום ב'; 8; גלי צה"ל) — תסכית פיוטי של שולמית הראבן, המספר, לכבוד שמחת בית־השואבה, על המים בחיי יום יום.

● **תיבת נוח** (יום ג'; 8.10; קול ישראל וגלי צה"ל) — תוכנית הבידור הפיפולארית לחיילים במדים ובלעדיהם מת־חדשת לאחר חופשה ממושכת, כשהיא מביאה אתה חידוש אחד, הלק ח מירושתו של דגש קל: בנוסח הפיזמון השבועי אם כבר — אז כבר, תכלול מעתה התיבה פזמון שבועי בעל נע־מה קבועה, שיגיב על המאורעות השוטפים, בעוד שהבית החוזר הקבוע כפי שמקוים העורכים, על־ידי הקהל. כמו בדגש קל, ייכתב הפזמ ן על־ידי דן אלמגור ונעימתו חוברה על־ידי מאיר גוי.

★ ★ ★

המאזין הזהיר לא יפתח את מקלט הרדיו בשעת שידור התוכניות הבאות, המאיימות להסביע אותו בגלי שיעמום:

● **ברית המים** (יום ד'; 8.30; קול ישראל) — זו מסכת שחוברה על־ידי יעקב אורלאנד וידידיה אדמ ן ל,וגיבת פתיחת מ־ביל הירקון־הנגב, שהיתה חלק אורגאני של תעמולת הבחירות המפא"יית לכנסת השלישית, ומשודרת עתה מחדש כדי להוכיח ש־תעמולת בחירות יכולה להיות עוד משעממת יותר, כשאין בחירות.

● **המסך עולה** (יום ה'; 12; קול ישראל) — מערכונו של פ שקין מוצארט וסאליירי, שהוכן ושודר בשעתו על־ידי מיכ־אל אוהד והוכח כגרוע ביותר, משודר עתה שידור חוזר, כמו תריסר תוכניות אחרות, כדי לאפשר לעובדי ק ל ישראל לצאת לח פש ממושך ולהשאיר למאזינים את ארכיון ה־

● **שמחת בית השואבה** (יום ה'; 7.40; קול ישראל — מיחזנות ממעייני ה־ישועה, שפוכים ביד רחבה על־ידי איש המנהלה של עתון הצופה ברוך שיין.

אמנות

תיאטרון

תיקתיק צברי

ת"ק על ת"ק (תיאטרון קאמרי) דומה למלה „שיבולת" בספר שופטים, שעל פיה אפשר היה לבחון מי מהעוברים את הירדן היו בני שבט אפרים השנוא, ומי לא. כי ת"ק על ת"ק הוא ביטוי ההומור הצברי המ בהק, אשר רק אדם שגדל בארץ מסוגל בכלל להבינו.

כל המבקרים התיאטרוניים נכשלו במבחן זה. אולם איש לא שחט אותם, כפי ששחטו חיילי יפתח את בני אפרים, שלא ידעו לבטא „שיבולת". תחת זאת שחטו המבקרים את ההצגה. הביקורת היתה אחידה לחלוטין וקוטלת מאין כמ־ה.

מי יודע מי זה ד"ר שול, גיבור הפזמון „דוקטור ש ל — אתה רופא גד ל"? בש־ביל דור שלם של בני תל־אביב, היו מו־דעותיו של ד"ר שול, הלוחם ביבלות, סימן־דרך עירוני, ממש כמו הגלידה של ויטמן או השעון של מוגרבי.

פחות פילוס פית, ואולי יותר משעשע, הצגת „ישקה השומר" בידי החוג הדרמתי של עפולה, „לרגל פתיחת רחוב הש־מרים לתנועת כלי־רכב". רק מי שראה כמה מאות הצגות כאלה יכול היה להתגלגל מצחוק למראה הפאתוס המפוצץ של השח־קנים. דו־שיח אופייני של שייקה אופיר וזהריה חריפאי:

הוא: „אני הולך למ־תו!"
היא: „אל תלך!"
הוא: „אני מוכרח!"
היא: „טוב!"

הליקוי העיקרי של התכנית — השתדלו־תם הקדחתנית של המחברים שלא להרגיז שום אדם, גורם או מפלגה. למרות שה־זיעקו את הדוקטור שול, לא דרכו על שום יבלת. מורא זה, שאינו לפי רוח הסגנון הצברי, שולל הרבה מחיוניות התבשיל, ובעיקר מטיב הפזמונים. א לם גם ליקוי זה אינו יכול לפגום בעיקרה של התכנית.

אוטוביוגרפיה קצרה. בימי הצ־ייד בטרון, צחקו קשישים רבים מסוג הומור זה, אף שלא הבינו אותו. שררה ההרגשה שזו ח־בת העורף כלפי החזית. אולם מאז פורק הפלמ"ח, ושוב אין כל ח בה כזאת. המבקרים בני מרכז ומזרח אירופה, יכולים ל־חזור לדעתם הקודמת.

אנשים אחרים יכולים לבדוק מראש אם סוג ההומור מתאים להם, בקראם את השו־רות הבאות, מעין הקדמה אוטוביוגראפית של בעלי התכנית, כזבני־הילקוט דן בן־אמ ץ וחיים חפר. זוהי יצירה צברית קלאסית, שאינה נופלת משום קטע בתכנית עצמה. אם כי אין לה שום קשר עם האמת ההיסטורית: „לא נולדנו אתמול. בעשרת החדשים ה־ראשונים לא הכרנו זה את זה. יתכן שלא היינו מכירים זה את זה לעולם לולא ה־תשוקה העזה לתיאטרון, שהחלה לפעם בנו ב־27.11.1926.

בגיל חמש הלכנו יחד לאיבוד. הגאפירים חפשו אותנו בכל הפרדסים, אבל אנחנו התחבאנו. בגיל עשר קראנו את „הלב" של ד'אמיצים ובכינו. בגיל אחת עשרה לקחו אותנו לרא ת את „מירלה אפרת" ואז הת־עורר בנו לראשונה הספק אם עלינו באמת לבחור בתיאטרון כקאריירה.

הפלמ"ח עיצב את דמותנו. שיתוף ה־פעולה בינינו הלך ונתהדק. כתבנו שירים ומערכונים, ופיזרנו שבחים א זד על השני.

אחרי המלחמה, כשראשנו נתפנה לדברים אחרים, שמנו לב שמצב המחזה המקורי הוא בכי רע, שהספרות מתדרדרת במדרון הימים. השירה מתכנסת בת־ך עצמה, וה־ארכיטקטורה נמלטת אל הולגריות. מה יכול־נו לעשות? התחתנו כל אחד עם אשה א־חרת, וכשראינו שלא זו ההשובה, התחלנו לעבוד על ת"ק על ת"ק.

באותם הימים נפגשנו לראשונה עם ב־נים (הבמאי). הפגישה היתה מועזעת, והדיה נש־מעו בעתונות. לאחר המשפט נתפתחה בי־נינו ידידות של אמת.

יורשה לנו בהזדמנות זו להודות לו על האופטימיות הפאסאלית שעוד תוריד אותו שאולה. כמו כן, אין ר'אים כל אפשרות של התחמקות מדברי תודה: לשחקנים שעב־דו קשה על סירוס המילים, סילוף המנגי־נות וטישטוש כוונותינו האמיתיות: לפועלי הבמה שלא חסכו כל מאמץ כדי להפריע בזמן כת־בת ה־זמר, לחשמלאים שהאירו את ההצגה באורות משומשים של האדרת, להנהלת התיאטר־ן שעשתה את כל אשר ביכלתה כדי לדחות ככל האפשר את מועד הצגת ת"ק על ת"ק ולקהל האינטליגנטי שצוחק במלוא סה במקומות הלא נכונים."

1 סטלמך מקבל נשיקות מחבריו

2 שומרון בזמנים התפרצות קהל אל המגרש

3 שומר מוביל את הכלב שחסף את הכדור בשחדר מחכתן

4 המשחר טימוניאן בין תזדורוב לשניאור, אבל הכ

5 פצוע זב־דם מובל לנקודת התביקה

6 צופים מובלים את פציהם במי האשלה

7 שוטרים מוציאים מהמגרש מתג

שגעון באריצטדיון

תחרות כותרות

תוצאות תחרות הכותרות

הכותרת הראשונה המתפרסמת לכל תמ נה מזכה את מחברה בפרס של לירה אחת.

(1) לתמונת סטלמך, המקבל נשיקות מחבריו: **אהבה משער ראשון** (אלה קנרק, תל־אביב, גרוזנברג 7). כותר ת מוצלחות אחרות: **נשיקת אש** (אילן שפובב ואודי רוזנויין, תל־אביב), **השעה ההורמונים** (תיאודור ר ניס, רעננה), **נפלאתה אהבתך לי מי אהבת נשים** (דן רימון, חדרה).

(2) לתמונת השוטרים הבולמים את התפרצות הקהל למקומות הישיבה: **הי פלמ"ח לא פורק** (רא בן גוריב, גב־עתיים, שיינקין 63). כותרות מוצלחות אחרות: **עם במאבק** (יוסי אברמוב, צה"ל), **פורצים את מסך־הברזל** (דוד לוי, קבוצת תלמי־יפה), **„זהי־רות! אפשר לקבל מקום ישי־בה לזמן אריך יותר!"** (אלה קנ־רק, תל־אביב).

(3) לתמונת הכלב הנכנס למגרש: **כלב מי שלא משחק** (א. פטל, תל־אביב, סוקולוב 63). כותרות מוצלחות אחרות: **כישי עשה את שלו, כר־שי יכול ללכת** (בני מימ ן, צה"ל), **מזל של כלב** (יוסף סגל, תל־אביב), **ואתא כלבא ונשך לריסא די בעט בכדורא** (נ. ב. ד., תל־אביב).

(4) לתמונת סימוניאן המעופף בין חודורוב לשניאור: **שלושה בסירה אחת** (מ טי גדל־און, חיפה, מוריה 103). כותרות מוצלחות אחרות: **הכא־לט הרוסי** (שושנה מוסקונה, רמת־גן), **סימוניאן בין הפטיש והמגל** (יע־קב ברנאי, שדה־יעקב), **סימוניאן: „לעזאזל הכדור. העיקר הברי־אות!"** (מרדכי דן, תל־אביב).

(5) לתמ נת הפצוע המוצא מהמגרש על־ידי אחות: **יש לו דם!** (נ. בן־דוד, תל־אביב, בן יהודה 126). כותרות מוצלחות אחרות: **לראות את המש־חק ולמות!** (אלה קנרק, תל־אביב), **זה עלול לקרות גם לך. קנה כר־טים הגרלה של מגן דוד אדום!** (עזריהו שמ אל, תל־אביב).

(6) לתמונת הצופים הטובלים בתעלה: **הלאמת התעלה** (נחרוד קנמון, יפו, עזה 18). כותרות מוצלחות אחר ת: **„רק שלא נפפיד על יבש!"** (מרדכי דן, תל־אביב), **ושאבתם מים בששון ממעייני שייע** (נ. מיכאלי, ניר עצ־יון), **אל המיאץ!** (משה משה, צה"ל), **„אין דכר. הים של תל־אביב פחות נקי!"** (אמנון בוק, קיבוץ עב־רון), **מי יתן ראשי מים!** (אבנר טוקר, גבעתיים), **„מי עמי"** (עמוס קו־בץ, תל־אביב).

(7) להמ נת המסתנן המוצא על־ידי שוטרים: **מכת עונש** (אהובה זילבינר, חיפה, שיכון עירוני, רחוב י"ב, 10). כ תרית מוצל־חות אחרות: **גן־העדן האבוד** („הוגו בלסון", תל־אביב), **ה־מ(ש)טרה מקדשת את האמ־צעים** (מרדכי קנמון, יפו), **„אני אשם שלא הדפיסו מספיק כר־טיסים?"** (יהודה דניאל, תל־אביב), **1:0 לטובת המשטרה** (חנן ג לד־גרס, חולון), **משמר הגבול** (עמוס קובץ, תל־אביב), **על אחד כמה וכמה** (יעקב קל, רחובות).